

L'antic mite del Paradís Perdut (molt més antic que el del Paradís Terrenal, també perdut) és una de les constants culturals de la nostra civilització. El podem aplicar a les diferents fases de la nostra vida: l'adolescent pateix tant per arribar a ser un adult com per aquella infantesa perduda, de la qual només recorda la perenne felicitat. L'adult voldria tornar a ser jove, el vell -si té una vellesa feliç- la dedica a la nostàlgia de la seva vida plena d'adult.

Ens passem la vida, de nit, plorant perquè el sol se n'ha anat; a l'hivern voldríem recuperar una mica -només una mica- de l'escalforeta agradable de l'estiu. I a l'estiu no ens aniria malament una bona setmana de pluges com les de l'hivern i la tardor.

Vivim en un món de desig, vivim en un món que mira tant cap al futur, que tot just té temps de viure el present, i encara dediquem molt d'aquest temps a recordar el passat.

Doncs som-hi! Obrim les portes a la nostàlgia!

Què hem perdut? Què no hem arribat mai a tenir? On és tot allò que el vent se'ns ha endut, de vegades fins i tot abans d'arribar-ho a tenir. Per què no podem tornar-li al fat el seu esforç i reivindicar, per al futur, tot allò que la nostàlgia sovint ens fa plorar per perdut en el passat?

Obrim les portes a la nostàlgia, sí, però a la nostàlgia per un futur que encara tenim temps de fer nostre.